

„Múlt hónap huszadikán reggel történt...”

Pio atya leghíresebb levelében a stigmatizáció eseményéről számol be lelki vezetőjének, Benedetto atyának.

Szeretett Atyám! ... a mostani csapással (az I. világháború okozta szenvedésekre gondol itt Pio atya) Istennek az a fő célja, hogy közelebb vigye az embert az istenihez; másodlagos, közvetlen célja pedig, hogy megmutassa: nem igazolható Isten gyermekeinek Isten gyermekei általi üldöztetése, amely a mostani háború egyenes következménye. Ne féljen hát, hogy a gonoszság elpusztítja a jót; a gonoszság saját magát fogja elpusztítani, és győzni fog az igazságosság.

Mit is felelhetnék kérdésére, hogyan ment végbe keresztre feszítésem? Istenem, mennyire felkavar és megaláz, hogy el kell mondanom, amit e nyomorult teremtményedben véghezvittél!

Múlt hónap huszadikán reggel történt, szentmise után, a karzaton: egyszerre olyan nyugalom szállt rám, mintha édes álomba szenderültem volna. Külső és belső érzéseim, de még lelki képességeim is leírhatatlan nyugalomba merültek. Mélységes csend volt körülöttem és bennem; hirtelen nagy békeesség töltött el; ráhagyatkoztam arra, hogy mindentől teljesen meg vagyok fosztva, és elnyugodtam ebben a kiüresedésben. Mindez egy szempillantás alatt történt.

Közben egy titokzatos lényt láttam magam előtt, olyat, mint augusztus 5-én, de most vérzett a keze, a lába és az oldala. Nagyon megrémültem. Ki sem tudom fejezni, mit éreztem abban a pillanatban; olyan volt, mintha meghalnék, s meg is haltam volna, ha az Úr közbe nem lép, és meg nem erősíti szívemet, amely csak úgy dörömbölt mellkasomban. Azután eltűnt az a lény, és észrevettem, hogy mindkét kezem, lábam és az oldalam át van szúrva és vérzik. Elképzzelheti, milyen gyötrelmet éltem át akkor, és élek át azóta is egyfolytában, szinte minden nap. Az oldalsebből állandóan szivárog a vér, főleg csütörtök estétől szombatig. Atyám, meghalok a fájdalomtól, oly zaklatott és elgyötört a lelkem. Félek, hogy elvérzem, hacsak az Úr meg nem hallgatja szegény szívem sóhajtozását, és el nem veszi ezt tőlem. Vajon megadja ezt nekem Jézus, aki oly jóságos? Vajon elveszi-e legalább a zaklatottságot, amelyet e külső jelek miatt érzek? Hangosan kiáltozom hozzá, és addig esedezem, amíg irgalmában el nem veszi tőlem – nem a gyötrelmet, nem is a fájdalmat, hiszen azt hiszem, ez lehetetlen volna, s áhítom is a fájdalom mámorát, hanem e külső jeleket, amelyek jelenléte leírhatatlanul, kibírhatatlanul felkavar és megaláz.

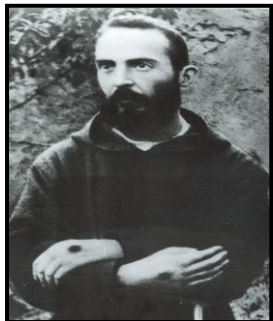
Az a lény, akiről legutóbbi levelemben írni akartam, nem más, mint az, akiről már egy másik levélben említést tettem, akit augusztus 5-én láttam. Szüntelenül munkálkodik, szörnyű lelki gyötrelmek közepette. Lelkem állandóan háborog, mint valami vízesés, amely vérfolyamot ont. Istenem! Méltó a büntetés, igazságos az ítélet, de kérlek, légy irgalmas! Uram, prófétád szavaival könyörgök szüntelen: „Ne fenyíts haragodban, Uram, ne büntess neheztelenségben!”

Atyám, most, hogy feltártam ön előtt lelkem mélyét, ne tagadja meg tőlem vigasztaló szavát ennyi fájdalmas, szűnni nem akaró keserűség közepette.

Mindenkor imádkozom önért, imádkozom szegény, drága Agostino atyáért és mindenkiért! Mindenkor kérem áldását.

Szerető fia: Fra Pio

San Giovanni Rotondo, 1918. október 22.

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

3. rész – A morconei noviciátus

Már a fák utolsó levelei is lehullottak, és a falubeli gyerekek a mezőre mennek, hogy mohát keressenek a betlehem építéséhez. Immár egy másik karácsony vigíliáján vagyunk és Francesco Forgione határtalanul boldog: tudja, hogy álma hamarosan valóra válik. Ám családtagjai szeretetének melege – amely karácsony lévén még nyilvánvalóbb – arra készíti, hogy átgondolja döntését.

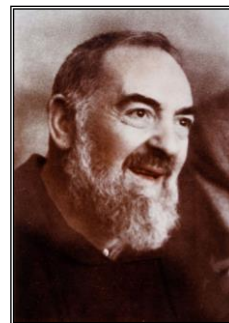
Egy sor aggasztó kérdés viharzik a fiú lelkében. Francesco órákat tölt néma csendben. Éjjel nem akarja eloltani a lámpát, de fél, hogy túl sok olajat fogyaszt, és főként attól tart, a szomszédjai meglátják, hogy nem tud aludni. Az egész falu beteges kíváncsisággal figyeli. Az istentelenek, az anarchisták, a szocialisták csak egy rossz mozdulatára várnak, hogy felhasználhassák az Egyház, a pap, Krisztus, a Szűzanya és a szentek ellen, akik szerintük csak az uraságok kitalációi, hogy így tartsák szolgátságban az embereket.

Grazio papa elutazása után a kis családi közösség nem számított egy másik elválásra. 1902. december 26-án, Szent István napján a Forgione család még egyszer körülüli az ünnepien megterített asztalt, hogy elfogyassza azt, ami az előző napról megmaradt. Az új esztendő első hajnala már ébren találja Francescót. Egy utolsó kétség gyöttri: talán édesanyja arra számított, hogy az ő keze is segíteni fog földjük megművelésénél, vagy talán azt remélte, hogy a házitartóskodással keresett pénzből valamennyit haza fog adni. Valószínűleg el van keseredve a fia elmenetele miatt. És édesapja? Grazio Forgione a távoli Amerikában bizonyára szülőföldjéről álmodik. Miután tájékoztatják fia abbéli szándékáról, hogy szerzetes szeretne lenni, csak ennyit üzen levélben: „Ha valóban menni akar, engedjétek elmenni. Isten áldása legyen rajta.”

1903 Vízkeresztjének reggelén a szentmise után búcsúztatják el Francescót, aki Morconéba megy, hogy Camillo testvér példáját kövesse, és az Assisi Szent Ferenc nevét viselő szerzetesközösség szolgálatába álljon. Peppa mama megöleli fiát. Teljes erőből szeretné kikiabálni magából bánatát, sőt reménytelenségét, végül azonban csak néhány alig érthető mondatot zokog el. Morcone messze van. Gyilkos szél fúj, miközben haladnak. Francesco azt kéri őt kísérő barátaitól, hogy mondják el a Rózsafüzért. Minden erejüket latba kell vetniük, hogy le tudják győzni a nehézségeket. A kis csapat néhány órányi kemény menetelés után már látja a szeles hegytetőn megbúvó kolostort. Egy nagyon szelíd arcú barát nyit kaput nekik. Ő Tomasso atya, a novícius mester. Huszonnyolc fiatal tartozik a morconei noviciátusba. Az utoljára érkezett Francescónak a huszonnyolcas cellát jelölik ki. A szobácska kicsi. Mintegy két négyzetméteres, ablaka a közösség udvarára néz. A novíciusoknak természetesen hosszú utat kell megtenniük ahhoz, hogy bizalmasan szóljanak az Örök Atyához és a szentekhez. Rájuk még a szerzetesekénél is keményebb élet vár: állandóan imádkoznak, tanulnak, és a legalantasabb munkákban segítenek. Francescónak történelmi nap ez a mai: új élet kezdődik számára, a neve is más lesz, mint amit a keresztségben kapott. Ettől kezdve a fiatal novíciust – elöljárói döntése alapján - PIO-nak fogják hívni.

A szerzetesjelölt nagy buzgósággal kezdi meg szerzetesi életét: hosszú-hosszú órákat tölt imádsággal, nagyon keveset beszél, böjtöl, és testét sanyargatva ostromozza magát. Mindig mezítláb és abban az egyetlen kámzsában jár, melyet a rendház bocsátott rendelkezésére. Cellája minden berendezése egy deszkaágy, egy térdeplő, egy fészület, egy asztal, egy szék és egy falba épített szekrény az otthonról hozott néhány ruhadarabja és imádságos könyvei számára. Pio testvér órákat tölt azzal, hogy Krisztus szenvedésén és a szenvedés misztériumán elmélkedik. **Jézus az emberért adta magát keresztre. A Golgota-hegyi szenvedés kalapácsütéseiben megtalálta békéjét, és volt ereje hóhéraiért imádkozni. Ezzel az új parancsolatra, a kölcsönös szeretet parancsolatára emlékeztetett, amit hirdetett: „Szeressétek azokat, akik gyűlölnék titeket.”**

Pio testvér a hosszú téli éjszakákon, mikor súvít a szél a kis cellában, az éjszakai zsoldározást jelző harangszóra vár, a Golgota kiemelkedő eseményei járnak a fejében. Elképzeli a sebeket Krisztus mellkasán, a szögek helyét kezén és lábán, a szörnyű kínszenvedést, melyet utolsó fázisában heves földrengés és sötétség kísér. A Golgota a megváltás egyedülálló történetének legdrámaibb pillanata. Pio testvér szeretne valahogyan Krisztus fájdalomban részesülni, és szeretné letörölni a kereszt tövében álló, a fájdalom törével sebzett, szinte megkövült édesanya könnyeit. Nyomorúságos cellájában egy Csodatévő Szűz Mária-kép függ. Ez ugyanaz a kép, amely előtt imádkozva Peppa mama az ismeretlen földre utazó férjét a Szűzanyára bízta. Az ifjú novícius lelkiekben a fogadalomtételre készül, amire rendszerint a beöltözés után két évvel kerül sor. A közösség nagyra becsüli őt, mert szorgalmas, csendes, kész mindenféle önmegtadadásra. Előjáróját csupán az aggasztja, hogy a fiú beteges, gyakran van heves lázrohama és szűnni nem akaró köhögése. A kolostor folyosóin azt puszogják, hogy baj van a tüdejével, s nem nagy jövőt jósolnak neki. *„Annyira beteg, hogy nem tud majd a rend magasabb fokozatába lépni”* - mondja az egyik szerzetes, aki a nagy refektóriumban szemben ül vele, és gyakran megeszi az ételt, amit Pio testvér az asztalon hagy. Francesco Forgione morconei magányában megérti, hogy most már nem fordulhat vissza. Erősen hívja az Úr, és a mindennapok apró nehézségei sem vehetik rá, hogy visszamenjen a völgybe más életminta után kutatni. 1903. január 22-én családja és a testvérek előtt Pietrelcinai Pio testvér Istennek szenteli magát: megígéri, hogy életét **engedelmességben, szegénységben és szüzességben** fogja leélni. Az újdonsült szerzetes egyre gyakrabban heves fájdalmat érez a mellkasában – különösen télen – és senki nem tudja, hogy szívének vagy tüdejének van-e baja. A legidősebb szerzetesek megerősítik, hogy nincs mit tenni. Szerintük Pio testvér azt sem fogja megérni, hogy pap legyen belőle. Teremtőjéhez tér, mielőtt első szentmiséjét elmondhatná. A bajt látva Tomasso atya megígéri Maria Giuseppa Forgionénak, hogy megpróbálja fiát rávenni: törődjön jobban „test bátyjával”, mérsékelje a böjtölést, kerülje az álmatlan éjszakákat, és főleg a súlyos büntetéseket, melyeket azért ró ki magára, hogy elkerülje a test kísértéseit. Gyötrelmeit, zihálását, fulladását, rossz fizikai állapotát is felajánlja Pio minden ember javára. Ha ezt tette Jézus, aki Isten Fia volt, miért ne kellene ezt tennie Francesco Forgionénak, akinek apja azért hajózott át az óceánon, hogy eltarthassa feleségét és öt gyermekét...*(folytatás következik)*

*„Uram, én itt maradok a mennyország kapujában,
és csak akkor lépek be,
ha már minden gyermekemet láttam bemenni!”*

Padre Pio
1/3.

„Atyám, érzem, hogy végül le fog győzni a szeretet.”

„Engem, mint papot egy jelentéktelen mozzanat rázott meg. Pio atya ezt írja egyik levelében lelki vezetőjének: *„A templomban a szentmise után hálaadó imádságom közben egyszerre úgy éreztem, tüzes lándzsa sebzi meg a szívemet...”* Mi, papok milyen hosszú hálaadó imádságba merülünk mise után? A sekrestyébe bemelve a fecsegés helyett roskadjunk le a Szent Kereszt előtt! Igenis, mindegyikünkkel megtörténik a szív megsebzése a tüzes lándzsával, legalább egyszer egy papi életben. A cölibátus örömteli életének és papi szolgálatunknak is ez a forrása.

Áldozásai után a világban élő, családos ember is életében legalább egyszer igenis megtapasztalja azt, amit Szent Pio atya így fogalmaz meg: *„Atyám, érzem, hogy végül le fog győzni a szeretet.”* Csakhogy ezeket az isteni érintéseket Pio atya nem felejtette el, sőt élete fő eseményeivé tette, és ezekkel világította meg a szenvedés, a sötétség, a benső elhagyatottság óráit. A hit tőlünk is megköveteli azt a kitartást, hogy a legnehezebb időszakokban se szakadjunk el a napi áldozástól, szokásos imádságainktól és a gyakori gyónástól.

A stigmatizáció természetfeletti adomány; annak, aki kapta, az a roppant nagy feladata, hogy azokat minden természetes fájdalom, fizikai szenvedés, lelki megaláztatás ellenére valóban Jézus sebeiként hordozza. Ezzel viszont minden keresztény feladatát megfogalmaztuk: az életben kapott minden sebet, fájdalmat, magányt lehet és kell is Jézus sebeiként vele, benne és érte hordozni. Ha szeretetünk nem visel stigmát, amelyet Jézussal hordozunk (senkit sem vádolva), akkor még azt sem tudjuk, mi a keresztény élet.

A mi Urunk Jézus nem a szenvedést szerette, hanem a mennyei Atyát és minket, embereket, még a szenvedések közepette is. Ugyanígy szentjei – köztük Pio atya – sem a szenvedést szerették, hiszen az beteg dolog lenne, hanem Krisztust és embertársaikat, magát a szeretetet, akkor is, ha az fájdalommal jár. A mai ember csak addig szeret, amíg az szenvedéssel nem jár – tehát nem szeret, hiszen a szeretet örökké megmarad.....”

*(fr. dr. Barsi Balázs OFM ajánlása
a „Pio atya levelei” című könyvhöz)*